

העם

לחם, קירקס ופרשוח

הזיקוקין ידונו שד עיסקי השעשועים הפוליטיים כאו במקום המלפפונים החמוצים

לפתח, באמצע עונת המלפפונים, נפתחו בארץ שני פסטיבלים בלתי-צפויים: פסטיבל "הפשע המאורגן" (ראה עמודים 20-23) ופסטיבל ד"ש (ראה עמודים 28-30).

הששון והשימחה שררו בעמודי החזרות של העיתונים ובמהדורות החדשות של הטלוויזיה הרדיו, ואישים חשובים התקוטטו על האקרן, האשימו זה את זה בהאשמות עסיסיות ("חולה רוח!", "ראש מאפיה!"). ההום המחניק כימעט נשכח, השיעמום העונתי נמוג, המלפפונים הפכו לזיקוקין. ביגלל פסטיבלים אלה, כימעט נשכח הפסטיבל שאמור היה להיות העיקרי: פסטיבל ביקור האגס (ראה להלן). שר החוץ האמריקאי המחייך, שאינו מצטיין ביחסי ציבור כמו קודמו, לא יכול היה להתחרות עם טיפוסים סגנוניים כמו מאיר זורע, גנדי, בצלאל מיוזחי ורובינשטיין. האימפרטור, יתכן כי הרחקה זו של הנחשאים המדיניים החינניים, לטובת עיסי קידוש הערעורים שבשגלי הבמה הפוליטית, נובעת אף היא מן הסיגנון החדש במדינה. בימי קיסרי רומא הסתפקו ההמונים

ריקאי כי הפלסטינים מוכנים לקבל את החלטת מועצת הביטחון 242, בתנאי שתי-כלל בה המרה בזכויות הפלסטינים. להחייב לטה 242 מזכירה את זכות כל המדינות במרחב" לעצמאות, לריבונות ולשלמות שטחן, ומכאן שקבלת ההחלטה פירושה הכרה בזכות הקיום של ישראל. בעצם הנכונות הזאת לא היה הידוש. הרעה על-כך הרעברה ערד בסוף 1975 על-ידי חברי צמרת אש"ף, באמצעות אורי אבנרי, לראש ממשלת ישראל. לאחר מכן שימשה נכונות זו נושא מרכזי בשיחות המועצה הישראלית למען שלום ישראלי-פלסטיני עם נציגי אש"ף, ועל כך נמסר בהרחבה לראשי-הממשלה יצחק רבין. מאז 1975, לפחות, מוכנים הפלסטינים לקבל את 242, תמורת שיתופם בוועידת ז'נבה. קלף בשרוול. איך והשנה התסכמה של יאסר עראפאת למהלך זה? כבר לפני שבעה חודשי ברור כי משהו התבשל. אחרי הצעח סאדאת בענין "קבוצת העבודה" של שרי-החץ, היתה צפויה התקפת-החץ של אש"ף על הנשיא המצרי. אם אכן היתה סאדאת מוכן למבור את הפלסטינים תמורת הידירות האמריקאית, היתה מזכחה לבוא התקפת-נגד כזאת. היא לא באה. לאחר מכן, בעת ביקורו של ואנס בי המשק, היסל חאפו אליאסד במכה אחת את רעיון "קבוצת-העבודה". אסד קבע: לא יהיה תחליף לוועידת ז'נבה, מבחינה ערבית, לא תיתכן ז'נבה בלי הפלסטינים. נוכח התנגדותו הטוטאית לית של מנחם בגין לכל השתתפות של אנשי אש"ף, היה נדמה שנוצר שוב קיפאון.

מלון בלווי-פאלאס בברן שבשווייץ
ציע לחשבי ישראל
תיירות בסיגנון חדש

מלון בלווי-פאלאס בברן שבשווייץ, הנהיג השנה שיטת תיור חדשה - ומיוחדת לישראלים: השיטה מבוססת על שהיה בת חמישה ימים במלון (לינה וארוחת-בוקר), כאשר המלון משמש בסיס לטיולים בסביבה.

מנהל המלון, יוסט שמיד, תיכנן 5 מסלולי-טיור לים, כאשר כל אחד מהם הוא בתוואי אחר. המסלול מתוכנן כך שהיציאה נעשית כל בוקר מהמלון, ואליו חוזרים בכל ערב.

מסלול הטיול, אשר כל אורח מבצע בכוחות עצמו (ברכב שכור או ברכבת) מתמשך על-פני יום שלם, וכולל בתוכו את אתרי הנוף הנודעים בעולם אשר שווייץ משופעת בהם.

מחירי השהיה במלון - מיוחדים לאורחים מישראל, ואינם מכבידים את התקציב שבלארהכי אינו גבוה, בשיטת טיול מיוחדת זאת. פרטים נוספים בסוכנויות הנסיעות, במשרדי סוויסאיר ואצל פקיד הקבלה במלון בלווי-פאלאס.

מלכת המים 1977
תהיה אורחת המלון
במשך שבוע

רמקולי KEF קובעים יותר מכל מרכיב אחר, את איכות המערכת

מפרטים טכניים: "מליסי", ארלוויוריו 15 ת"א. טל. 03-221751

הדרכת המועמדות בתחרות
מלכת המים 1977
בהליכה וביטחון במה:
אולפן לאה פלטר

המועמדות הסופיות בתחרות
מלכת המים 1977
תזכנה בשי מתנת חברת
דירות חן - אברהם גינדי

משרדי מכירות בלעדיים של אברהם גינדי:

- ראשון-לציון — רח' הרצל 59, טל. 946180
- פתח-תקווה — רח' חיים עוזר 28
- רחובות — רח' הרצל 187

ההנהלה הראשית:
ראשון-לציון — רוטשילד 42, טלפונים: 947133, 990423

ואנס עם עליזה בגין
המת קפץ מן הקבר

כל אותו זמן החזיקו המדינאים הערביים את הקלף המכריע בשרוולם. הם הניחו לסעודים לשים אותו על השולחן. אש"ף ישותף בו'נבה, תמורת הכרתו בישראל. היתה זה טכסיס מחוכם בזוהר, כי בצורה זו חדרה המדיניות הערבית ל"תפר" שבין המיגוד הישראלי הבין המיגוד האמריקאי. בעוד שיממשלת ישראל מתנגדת לכל השתתפות של אש"ף, בכל מיקרה הבלי כל תנאי, הרי האמריקאים הרעו כי יתנגדו להשתתפות אש"ף רק "כל עוד אין אש"ף מכיר בזכות-הקיום של ישראל". זעמו של ג'ימבי, ואכן, סרע שנתקבלו הרמזים הערביים, הניב ג'ימי קארטר בר צורה חד-משמעית. הוא השתמש בהזדמנות הראשונה - אירוח שלושת ההתנחלויות בגדה - כדי להביע את זעמו. השבוע, בתגובה על הרמזים הערביים, יצא קארטר מגידרו כדי להסביר מחדש את עמדתו המוקדמת. הוא אמר כי הכרת אש"ף בהחלטה 242 תתקבל בכרה כזכות-הקיום של ישראל, וכי יש הצדקה לדרישת אש"ף לכלול ב"242" איזוסר זכויות הפלסטינים.

כאשר דרסה רגלו של סידוס ואנס על אדמת ישראל, היה נדמה כי היוזמה נמצאת שוב ביד הערביים. ממשלת ישראל היתה במיננה - לא רק מול פני הערבים, אלא גם מול פני האמריקאים. הפלסטינים רחוקים מלהיות מתים. הם הגזיקו בהפיסת-הקלפים.

ב"לחם ומישהק-קירקס". הם ידעו כי ממילא אין להם השפעה על גורל המדינה. בישראל החדשה נוצר מצב דומה. כל עוד היו פרשות בשפע, היו ההמונים מוכנים להשאיר עניינים משעממים, כמו מילחמה ושלום, בידי האימפרטור: בגין.

מדיניות
הג'וקר בחפיסת הקלפים
בגין עמד לנצח - ופיתאום התהפכה הקערה עג פיה

הכל חגגו. סוף-סוף מתה המיסלצת. ערב בואו של מנחם בגין לוושינגטון הצטמק העניין הפלסטיני בסיו של ג'ימי קארטר. ה"מולדת" הפכה "ישות". ה"ישות" הפכה "בעייה", ולבסוף נעלמו הפלסטינים כליל.

הדקעה תמורת הזמנה. ואו, לפתע, ערב בואו של האנס לישראל. התהפכה הקערה על פיה. הפלסטינים קפצו מן הקבר, ונסתפר שהם חיים מאד-מאד. האיש מס' 1 בעולם הערבי - ירש העצר הסעודי פאהד - הודיע לשר האמריקני.

• עונת המלפפונים, מושג עיתונאי גרמני.